

Plou. Fa tres dies que no para de ploure. Aixó ja comença a ser desesperant. Tanta feina per fer i la pluja ho retrasa tot.

Fa masses anys que ens esperem per entretenir-nos amb tonteries. Si la pluja ens impedeix penjar totes les senyeres, doncs no les pengem!. No passarà res. La laia i l'Ariadna ja no poden fer-hi més.

Avui fa un mes que he fet els seixanta dos anys i quan miro enrera, sembla que el temps ha anat sempre a contracorrent. Jo sóc nascuda l'any 64 i avui, 26 de maig de 2026 no em puc creure que haguem arribat al final. Quantes generacions han fet falta per accedir a aquesta nova llum, aquesta nova vida... Des d'el meu avi fins als meus nets , hem tingut la misió de no defallir mai en la defensa del que creiem nostre. La llengua és una cosa nostra, per la que hem de lluitar. Tanta validesa tenia el que deia el Sr.Espriu ,que cent anys després encara estem lluitant per arribar al mateix punt.Per fi hem trobat el camí del laberint.

Recordo, fa bastants anys ,quan vàrem sortir al carrer un onze de Setembre i semblava que tot havia de canviar, que tot començava a moure's. No sabem res llavors. Ha costat molt, hem deixat suor i llàgrimes i també algunes paraules fora de to.

Ara ja no ve al cas però, a la vida de moltes generacions hi ha hagut un mateix eix transversal. Salvador Espriu tenia unes inquietuts que van ser les mateixes fins arribar als meus fills. Cent anys intentant assolir uns objectius . Ha estat un preu molt alt però els pobles i la gent necessiten el seu temps , trobar el camí i guardar-lo.

Avui serà un bon dia. Una bona dutxa , un bon esmorçar, premsa i a la feina. Ja para de ploure. L'Ariadna i la Laia estaràn contentes. Han treballat molt per organitzar aquesta festa. Són dues de les meves netes i, el seu futur podrà tenir uns nous objectius. Ja hem aconseguit posar punt i final a aquest eix transversal que tantes generacions hem hagut de seguir. Ja no cal que patim per la nostra llengua. Ja som una nació.

Si, tot dins la normalitat. Som una nació. Si m'ho diuen fa 15 anys no m'ho crec.

Ja us ho he dit. Tot normal. Vaig a treballar i després al vespre a sopar amb el meu marit. Hem evolucionat favorablement, com dèien a l'escola quan eren petits els meus fills. Ara el petit ja té trenta anys i quan no és aquí és allà. Sempre volta pel món amunt i avall. A mi em fa molta enveja.

El sol encara està amagat. No vol ser el protagonista. Avui la protagonista es la terra. La que ens ha vist plorar i riure. A la feina tot serà igual. Nens demanant fotocòpies i professors esperant el descans. Una cosa canviarà. El professor de socials haurà d'explicar que ja no serem mai més un país sense nació.

Ja no plou.